

τὸν προτρέπω ν' ἀποταθῇ εἰς τὸν κ. Προβελέγιον. Εἰς δὲ τὸν Κόμητα ἔγραψα ὅτι δυστυχῶς ἐν Ἑλλάδι δὲν ἔχομεν ἀκόμη καλῶς κατηρτισμένην σκηνὴν καὶ γεγυμνασμένους ἡθοποιούς· ὥστε ἐλπίζω οὕτω νὰ τὸν ἀπήλλαξα δευτέρας ἀποτυχίας.

Γάμος Διαδόχου. 1889.

Κατὰ πάντα τὸν Σεπτέμβριον, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1889, ἀνάστατος ἦν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, παρασκευαζομένη, ἢ προτιθεμένη νὰ παρασκευασθῇ διὰ τοὺς ἐπικειμένους πανηγυρικοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου. Καὶ καλαὶ μὲν ἦσαν καὶ αἱ ἐνιαχοῦ ἰδρυθεῖσαι ξύλιναι ἀψίδες, αἱ ἔξωθεν ἐπικοσμηθεῖσαι καὶ ἐπιγραφεῖσαι εἰς μίμησιν μαρμαρίνων· ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον κόσμημα ἦν ὅτι, κατ' ἀστυνομικὴν διάταξιν, ἣτις δὲν ἔπρεπε νὰ περιμείνῃ ἔκτακτον τοιοῦτο συμβάν ἵνα ἐκτελεσθῇ, περιετοιχίσθησαν τὰ ἐκατέρωθεν τῶν ὁδῶν πολλαχοῦ χαίνοντα κενὰ οἰκόπεδα, καὶ ἀφηρέθησαν τὰ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνιαχοῦ ὄψιν ἐκπολιορκηθείσης πόλεως δίδοντα νέα ἐρεΐπια.

Οἱ πρῶτοι ἀφικθέντες ἐπίσημοι ξένοι ἦσαν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Δανίας, καὶ ἔσπευσα καὶ ἐγὼ εἰς τὸν σταθμόν, ἔνθα πάντες συνέρῳρον πρὸς ὑποδοχὴν των, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ βαθέος καὶ συμπαθεστάτου σεβασμοῦ, ὃν τὸ βασιλικὸν τοῦτο ζεῦγος μοὶ ἐνέπνεε πάντοτε. Ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχων ἐπίσημον θέσιν, δὲν ἐδικαιούμην οὐδὲ νὰ πλησιάσω, οὐδ' ἄλλως νὰ παρευρεθῶ ἐκεῖ ἢ ὡς ἀπλοῦς περίεργος θεατής· δι' ὃ καὶ ἀπέστην πασῶν τῶν ἄλλων ἐπισήμων ὑποδοχῶν.

Μετ' ἀγαλλιάσεως ὅμως ἐδέχθην εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὸν τῇ 30 Σεπτεμβρίου ἐκ Γερμανίας ἐλθόντα μετὰ τῆς συζύγου καὶ θυγατρὸς του υἱόν μου Κλέωνα, ὅστις καὶ προσηρτήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐτοκρατείας Βικτωρίας (μητρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας), καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Ἑλλάδι διαμονῆς τῆς Α. Μ., καὶ προσέτι τὸν υἱόν μου Ὁθωνα, πεμφθέντα ὑπὸ τῶν ἐν Καίρῳ Ἑλλήνων, ὡς μέλος ἐπιτροπῆς ἀντιπροσωπευούσης

αὐτοὺς εἰς τὰς ἐπισήμους ἐορτάς, ὥς καὶ οἱ ἐν Βουλγαρία Ἑλληνες ἔδωκαν ὁμοίαν ἐντολὴν εἰς ἐμέ. Ὑπὸ ταύτην τὴν ἰδιότητα εἰσῆλθον τῇ 15 Ὀκτωβρίου εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἵνα παραστῶ κατὰ καθῆκον εἰς τὴν μεγάλην Βασιλικὴν καὶ Ἐθνικὴν τελετὴν· ἀλλ' ἐκ τῆς σκοτεινῆς γωνίας, ἔνθα πάντες οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν κοινοτήτων συνωστιζόμεθα, ἐλθὼν εἰς τῶν ἐπὶ τῆς εὐταξίας λειτουργῶν, μ' ἐκάλεσε καὶ μὲ μετέφερε εἰς ἄλλην θέσιν, ἔνθα ἔσταντο οἱ Ἀνώτεροι Ταξιάρχαι· ἐκεῖθεν δὲ παρ' ἄλλου μετ' ὀλίγον πάλιν ἐνετάλην νὰ μεταβῶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα ἦν ἡ θέσις τῶν Μεγαλοσταύρων. Καὶ παρετήρησα μὲν ὅτι τοῦτο τὸ δικαίωμα δὲν ἐνόμιζον ὅτι εἶχον, διότι δὲν ἦμην μεγαλόσταυρος τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἴσχυσε, καὶ μετεβιβάσθην παρ' αὐτῷ τῷ κέντρῳ τῆς τελετῆς, ἔνθα ἔχαιρον βλέπων αὐτὸν τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας κρατοῦντα τὸν στέφανον εἰς τῆς σεβαστῆς νύμφης τὴν κεφαλὴν. Ἡμην δὲ πλήρης συγκινήσεως ἀναλογιζόμενος τὴν ἔκτακτον καὶ ἐξαίρετον ἀγωγὴν ἣν ἤξευρον ὅτι ἡ Αὐτοκρατορία Βικτωρία εἶχε δώσῃ εἰς τὰς θυγατέρας της, καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν οἰωνιζόμενος ἐκ τοῦ συνδέσμου τούτου εἰς τὸν Διάδοχον ἡμῶν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ δ' ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας εἰς τὸ μέγα παραταθὲν γεῦμα ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, προσεκλήθην καὶ ἐγώ, καθ' ὃ διατελέσας ἄλλοτε ἐν Πρωσσίᾳ. Περίεργος δ' ὑπῆρξεν ἡ μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος συνάντησίς μου. Διερχόμενος μετὰ τοῦ υἱοῦ μου Κλέωνος διὰ τινος σχεδὸν σκοτεινοῦ διαδρόμου τῶν Ἀνακτόρων, ἔνθα ἤθελον ν' ἀποθέσω εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ὑπασπιστῶν τὸν ἐπενδύτην μου, διὰ νὰ δυνηθῶ εὐκολώτερον νὰ τὸν εὔρω ὅταν θὰ ἐξηρχόμην, εἶδον τέσσαρας ἢ πέντε κυρίους, οὐχί, ὥς ἐφαινετο, ἐκ τῶν προσκεκλημένων, διότι δὲν ἦσαν ἐορτασίμως ἐνδεδυμένοι, ἐρχομένους ἀπέναντι ἡμῶν, καὶ ὁ εἰς ἑξ' αὐτῶν, δούς μοι τὴν χεῖρα, μοὶ ὠμίλησε γερμανιστί, ὥς ἂν μ' ἐγνώριζεν· ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθην ν' ἀντιληφθῶ καλῶς τί μοὶ εἶπε, μοὶ ἐφάνη δὲ μόνον ὅτι ἀφ' οὗ μοὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του, διότι μ' ἐπανεβλεπε, προσέθηκέ τι καὶ περὶ τινος Unternehmen (ἐπιχειρήσεως), ὥστε εἶκασα ὅτι ἦτον τῶν ξένων τις, τῶν ἀναλαμβάνοντων σιδη-

ροδρομικά ἢ ἄλλα τοιαῦτά τινα ἔργα. Πλησίον του δέ, ἰδὼν τὸν νέον ἡγεμόνα τοῦ Μείνιγγεν, προσῆλθον πρὸς αὐτόν, καὶ ἀντήλλαξά τινας φράσεις καὶ μετ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἅμα ἐμακρύνθησαν ἔμαθον παρὰ τοῦ νίου μου ὅτι ὁ πρῶτος, μεθ' οὗ εἶχον συνδιαλεχθῆ, ἦτον.... ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἀπερχόμενος μετὰ τῶν λοιπῶν, ἵνα ἐνδυθῇ διὰ τὸ δεῖπνον.

Εἰς τὴν τράπεζαν δ' ἀπήγγειλεν ὁ Αὐτοκράτωρ πρόποσιν γερμανιστί, ἣν ἐπεράτωσε διὰ τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων!» Ἀφ' οὗ δ' ἠγέρθημεν, κληθεὶς παρουσιάσθην εἰς τὴν Α. Μ. τὴν Αὐτοκρατείραν, ἣν ἐν Βερολίνῳ εἶχον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω ὥς ἡγεμονίδα σύζυγον ἐγγόνου τοῦ Αὐτοκράτορος· καὶ εἶτα κληθεὶς προσῆλθον εἰς τὴν Α. Μ. τὴν μητέρα Αὐτοκρατείραν Βικτωρίαν, ἥς καὶ κατὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην συνέντευξιν ἀνεγνώρισα αὐθις καὶ ἐξετίμησα ὑπὲρ ποτε τὴν εὐαισθησίαν καὶ εὐγένειαν τῆς καρδίας. Ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας μοὶ ὠμίλησε, καὶ ἐπὶ πολὺ συνδιελέχθημεν, περὶ τῶν συμφορῶν ἃς ὑπέστη καὶ εἰς ἃς ἀντεῖχε μετ' ἀπαραμίλλου θάρρους· εἰ καὶ ἔβλεπον ὅτι βαθυτάτῃ τὴν ἐπίεξε θλίψις. Ἐθαύμασα δὲ καὶ τότε, ὥς πάντοτε, τῆς διανοίας της τὴν ἐμβρίθειαν καὶ εὐθύτητα, ὅτε, καταστείλασα τὰ δάκρυα, τὰ ἤδη πληροῦντα τοὺς ὀφθαλμούς της, ἐπραγματεύθη περὶ τῆς πολιτικῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος.

Εἶτα δὲ μ' ἐπλησίασεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας, ὅστις ἐφαίνετο ὥς πρεσβύτερος μόνον ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως ἡμῶν. Κατόπιν δὲ προσελθοῦσά μοι κυρία της, καὶ ὁρέξασά μοι τὴν χεῖρα, μοὶ εἶπεν ὅτι βεβαίως δὲν τὴν γνωρίζω καὶ τὴν ἐλησμόνησα.

Ἄλλ' ἐγὼ ὑποκλιθεὶς ἠσπάσθην τὴν χεῖρά της μετὰ σεβασμοῦ, καὶ

— Ἄν δὲν ἀνεγνώριζον τὴν Υ. Μ. δεδικαιολογημένος θὰ ἦμην, τῇ εἶπον, διότι οὐδέποτε συμβαίνει, καθ' ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος κατὰ τοσοῦτον νεώτερός τις νὰ γίνηται.

Ἦν δ' ἡ ἀπάντησίς μου αὕτη εἰλικρινής, διότι ἀληθῶς μὲ ἐξέπληξεν ἡ ἀκμάζουσα ὄψις τῆς σεβαστῆς μητρὸς τοῦ ἡμετέρου Βασιλέως. Καὶ τὴν κοινῶς δ' ἀποδιδομένην κωφότητα εἰς τὴν Α. Μ. ἐγὼ οὔτε ἄλλοτε, οὔτε τότε εὗρον, διότι τὸν διῆσχυρισμόν μου, ὃν λίαν μεγαλοφώνως δὲν εἶπον, ἤκουσεν ἄριστα, καὶ διεμαρ-

τυρήθη. Εἶτα δε μοῦ εἶπεν ὅτι ἐν Μεράν, ἔνθα εἶχε διαμείνη τὸ θέρος διὰ τὰ λουτρά, εὔρε καὶ ἀνέγνω μετὰ πλείστης εὐχαριστήσεως τινὰ τῶν ἔργων μου (πιθανῶς γερμανικὴν ἢ γαλλικὴν μετάφρασιν τῶν διηγημάτων μου).

— Ἐννοῶ, ἀπήντησα εἰς ταῦτα, ὅτι εἰς τὰ λουτρά ἡ Υ. Μ. εἶχεν ἀνάγκην βοηθήματός τινος, ὅπως ἀποκοιμᾶται. Ἀλλ' ἡ Βασίλισσα διεμαρτυρήθη δι' ἐκφράσεων αἵτινες ἀπεδείκνυν καὶ τὴν ὀξύτητα τῆς ἀκοῆς της καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς φιλοφροσύνης της.

Τὴν ἐπιοῦσαν δὲ εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ χειροφιλήματος τῆς Βασιλικῆς νύμφης, κατεθέλχθην ἰδὼν τὴν νεαρὰν ἡγεμονίδα πολὺ χαριεστέραν, ἅφ' ὅ,τι ἐξελαμβάνετο πρὶν ἢ γνωρισθῇ, καὶ ἐπικυροῦσαν τὴν ἐντύπωσιν, ἣν μοὶ εἶχεν ἐμπνεύσει ἀνέκαθεν, πολὺ δ' ὠραιότεραν, ἅφ' ὅ,τι τὴν εἶχον παραστήσει αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, αἵτινες, ὥς εἶπον εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Δανίας, ἐδύνατο νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἐπίτηδες ἐτεχνάσθησαν τοῦτο, ἵνα τὸ κοινὸν τὴν εὖρη ἀνωτέραν τῶν προσδοκιῶν του. Μετ' ἐκπλήξεως δὲ καὶ χαρᾶς εἶδον, ὅτε μοὶ ὥρεξε τὴν χειρὰ εἰς ἀσπασμόν, ὅτι μὲ ἀνεγνώριζεν, ἐν ᾧ ἐνόμιζον ὅτι τῇ ἡμῇ ἐντελῶς ἄγνωστος, διότι δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ εἰσέτι εἰς τὴν κοινωνίαν, ὅτε ἐγὼ κατέλιπον τὴν Γερμανίαν.

Μετά τινος δ' ἡμέρας μοὶ συνέβη πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Αὐτοκράτειραν Βικτωρίαν σχεδὸν ὅ,τι πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Γουλιέλμον. Πορευόμενος πρὸς τ' Ἀνάκτορα, ὅπου ἤθελον νὰ ἴδω τὸν υἱόν μου, ἀπήντησα εἰς τὴν πρὸ αὐτῶν πλατείαν τὴν κυρίαν Κλάους, τὸ γένος Καρπούνη, ἀρχαίαν οἰκογενειακὴν φύλην, ἣν πρὸ ἐτῶν δὲν εἶχον ἴδῃ, καὶ διὰ μακρῶν συνδιελέχθην μετ' αὐτῆς. Εἰσελθὼν δ' ἔπειτα εἰς τὸν πρόδομον τῶν Ἀνακτόρων, ἔνθα ἴστανται ὁ θυρωρὸς καὶ οἱ ὑπηρέται, εἶδον ἐκεῖ τὸν υἱόν μου συνδιαλεγόμενον μετὰ τινος κυρίας, ἣν ἐξέλαβον ὥς τὴν κυρίαν Μεσαλᾶ, ἀδελφὴν τῆς κυρίας Κλάους, καὶ ἥτις, προσελθόντι, μοὶ ἔδωκε φιλοφρόνως τὴν χειρὰ. Τότε δὲ πρῶτον, εἰδοποιηθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ μου, ἀνεγνώρισα, εὐτυχῶς ἐν καιρῷ, τὴν Αὐτοκράτειραν, καὶ ἐζήτησα συγγνώμην διὰ τὴν ἐξασθένεισιν τῆς ὁράσεώς μου. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της δ' ἐξ Ἀθηνῶν, εὐηρεστήθη

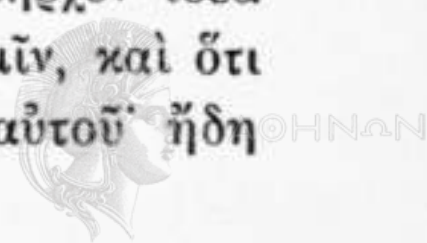
νὰ μοὶ ζητήσῃ διὰ τοῦ υἱοῦ μου νὰ ἐγγραφῶ εἰς τὸ λεύκωμα Της, καὶ νὰ Τῇ προμηθεύσω νὰ ἴδῃ τι ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθέντων. Τῇ ἔπεμψα ἐπομένως ἕξ τόμους γερμανικῶν μεταφράσεων τινῶν ἐκ τῶν διηγημάτων καὶ τῶν δραματικῶν μου ποιήσεων, καὶ προσέτι, διὰ τὸ λεύκωμα, ἓν Ἑλληνικὸν τετράστοιχον ὁμοιοκατάληκτον μετὰ γερμανικῆς μεταφράσεως εἰς ἑξομέτρους. Ταῦτα δ' εὐμενῶς δεχθεῖσα, μὲ προσεκάλεσε νὰ παρουσιασθῶ εἰς Αὐτὴν τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 8 Νοεμβρίου, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ἣτις ἐπὶ μακρὸν παρετάθη, καὶ ἐν ἣ, οὐ μόνον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἐν γένει, καὶ περὶ τῆς Γερμανικῆς πολιτικῆς ἐγένετο λόγος, ἔλαβον αὐθις ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσω τὴν ὀρθότητα τῆς κρίσεως, καὶ τῶν αἰσθημάτων Της τὴν εὐγένειαν. Μετὰ συμπαθοῦς δ' ἀγανακτήσεως μοὶ ὠμίλησεν ἐν ἄλλοις καὶ περὶ τοῦ ἀφρόνως καὶ ἀγνωμόνως ἐκβληθέντος Αὐτοκράτορος τῆς Βρασιλίας.

Τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐώρτασε τὰ γενέθλιά της, καὶ τῇ 10 περὶ μεσημβρίαν ἀπῆλθεν εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ εἶτα διὰ Κερκύρας, μέχρις ἧς συνωδεύετο καὶ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ μου, μετέβη εἰς Ἰταλίαν.

Εἰς τὴν συνοδείαν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας ἀπῆντησα καὶ τὸν Ἐρβέρτον Βισμάρκ, τότε Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ ἠθέλησα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Ἀλλ' εἰ καὶ μ' εἶπον ὅτι ἦν κατ' οἶκον, δὲν μ' ἐδέχθη, ἀγνοῶ διατί. Ἴσως ἵνα μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν διαδοχόν μου.

Ἀπῆλθε δὲ καὶ ὁ Κλέων, διορισθεὶς τέλος ὀριστικῶς εἰς Πετρούπολιν, καὶ τῷ ἔδωκα ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἡγεμονίδα Ἀλεξάνδραν, δι' ἧς τῇ συνίστων καὶ αὐτὸν καὶ τὰς ἤδη Ῥωσίδας ὑπηκόους, τὰς δύο ἀδελφάς του. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον θλιβερὰ καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν του καὶ δι' ἐμὲ μᾶς ἦλθεν ἀγγελία, ἣ τοῦ ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Οὐασιγκτῶνος προώρου θανάτου τῆς ἀγαπητῆς, ἐναρέτου καὶ χαριεστάτης γυναικαδέλφης του.

Ἀφ' οὗ δ' ἐμείναμεν πάλιν μόνοι ἐν Ἀθήναις, μοὶ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, ὅτι πρὸ πολλοῦ ὑπῆρχεν ἰδέα νὰ συγκληθῇ διεθνὴς ἀρχαιολογικὸς σύλλογος παρ' ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐμὲ εἶχεν ὑποδείξῃ ὁ Τρικούπης διὰ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ ἤδη



δὲ πάλιν ὅτι ἐπρόκειτο ἡ πρότασις ν' ἀνανεωθῇ. Ἐγὼ δὲ τῷ ἀπήντησα ὅτι δὲν κρίνω τὴν Ἑλλάδα ὥριμον διὰ τοιοῦτο Εὐρωπαϊκὸν συνέδριον, πρὶν ἢ ἰδρυθῇ ἡ Ἀκαδημία. Ἀλλ' ἔκτοτε οὐδὲ λόγος πλέον περὶ τούτου ἔγινε, καὶ οὔτε ἡ Ἀκαδημία ἰδρύθη, οὔτε ὁ Σύλλογος συνεκλήθη.

Δίκη.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἠναγκάσθην νὰ προσέλθω εἰς τὸ δικαστήριον ὡς διάδικος, ὅπερ κατὰ πρῶτον μοὶ συνέβαινε ἐν τῷ βίῳ. Συντάκτης ἡμεριίδος τινὸς ἐκ Πειραιῶς ἀπῆτει, ὡς μοὶ εἶπεν ὁ υἱός μου, ἐτῶν τινῶν συνδρομὴν δι' αὐτήν, καὶ ἐκαλούμην νὰ ὀρκισθῶ ὅτι, οὔτε ποτὲ ἐνεγράφην αὐτῆς συνδρομητής, οὔτε, καθ' ὅσον ἐνεθυμούμην, ἀνέγνων ἢ εἶδον ἀριθμὸν αὐτῆς. Καὶ ἐδικαιώθην μὲν, τοῦ συντάκτου ἀναγνωρίσαντος ὅτι τὰ φύλλα κατὰ λάθος ἐπέμποντο εἰς Βιέννην, ἀντὶ τοῦ Βερολίνου· ἀλλὰ, καίτοι ἀπαλλαγείς τῆς συνδρομῆς, ἠναγκάσθην ὅμως, ἔνεκα λάθους τοῦ Δικηγόρου, ὡς μοὶ εἶπον, νὰ πληρώσω τὸ διπλάσιον αὐτῆς διὰ δικαστικὰ ἔξοδα!

Κουτρούλης.

Ἡ Φιλαρμονικὴ Ἑταιρεία, ἣτις πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἰδρυθῇ ἡ μερίμνη τοῦ φιλομούσου ἱατροῦ κ. Σπάθη, ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ, γνωρίζουσα ὅτι ἐνέκρινον τὰς ἐνεργείας τῆς καὶ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα ἔτρεφον, εὐηρεστήθη νὰ μοὶ χορηγήσῃ τὸν τίτλον ἐπιτίμου Προέδρου τῆς, καὶ ἠθέλησε ν' ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν σκηνὴν τὴν ἐμὴν κωμωδίαν «τοῦ Κουτρούλη τὸν γάμον», καὶ αὕτη μὲν ἀνέλαβε τοὺς χορούς, τοὺς μελοποιηθέντας ὑπὸ τοῦ Γάλλου μουσουργοῦ Α. Danhauser, τοὺς δ' ἠθοποιούς καὶ τὴν σκηνὴν εἰς τὸ Θέατρον τῆς Ὁμονοίας ἔδωκεν ὁ κ. Ταβουλάρης, τὴν ὀρχήστραν δὲ διηύθυνε Κυρία ἐξόχου ἱκανότητος, ἡ Ἑλληνὶς σύζυγος τοῦ μουσικοῦ κ. Λαβελλέτ.